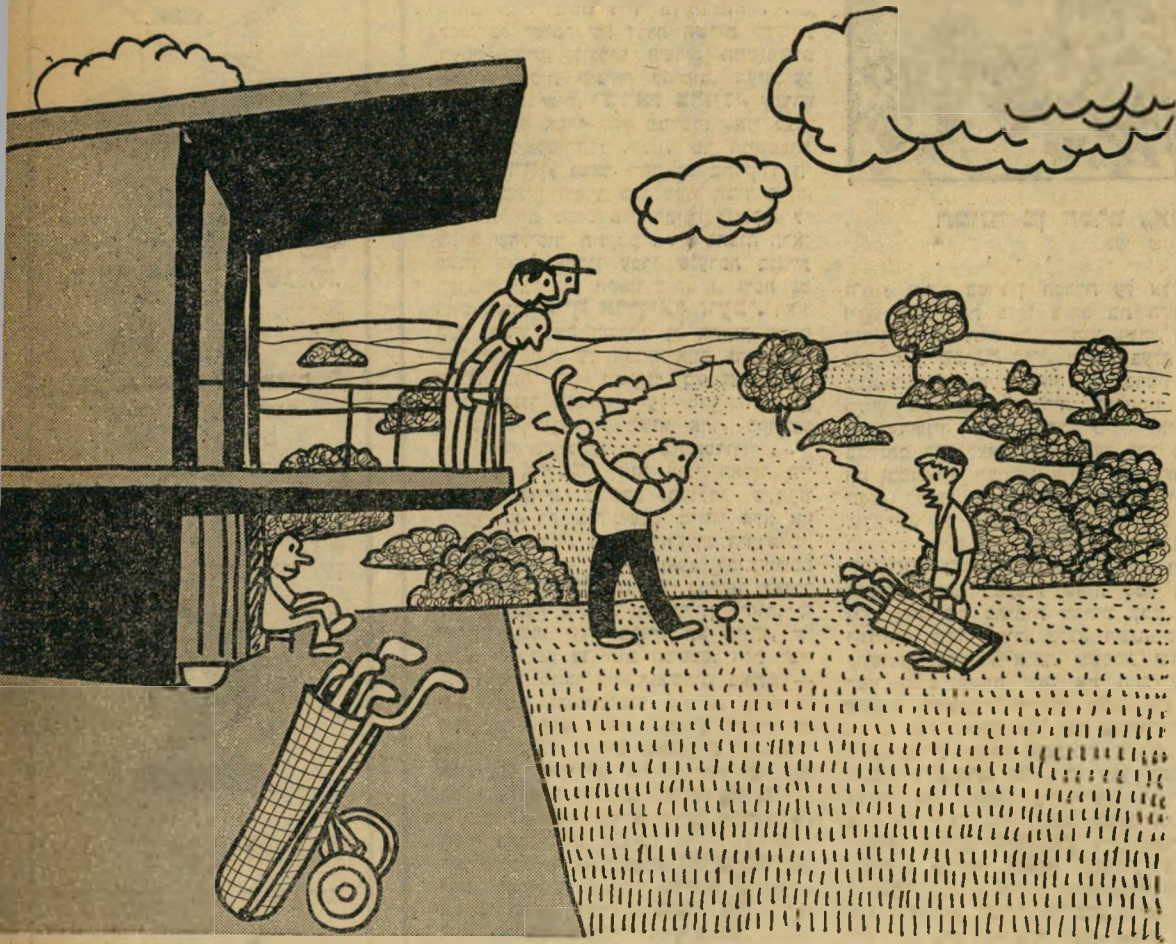


אביונים במועדון של רוטשילד ויסורי קבלה של שחקני גולף



מפעם לפעם מוטלת על העתונאי גם חובה מוסרית להשריש מתוך הציבור דעות קדומות וזה מה שאני עושה השבוע. מתוך כל הדעות הקדומות, שאנחנו שטופים בהן, הקדומה ביותר היא הדעה שמועדון הגולף בקיסריה מיועד רק לסגובים ולמליונרים מסוגו של רוטשילד. דעה קדומה זו איננה נכונה, כפי שתראו עוד מעט. כל אחד, בלי כל התחשבות במצבו הכספי יכול לשחק גולף ולהיות חבר במועדון הגולף. זה מכון לעשירים ולאביונים, לרוטשילדים ולפועלי הדחק.

אמת צרופה זו, לא הוצאתי בעצמי משר-חלי. הגיש לי אותה מזכיר מועדון הגולף הרשל בנימין על מגש חרסית.

איך זה יכול להיות? שאלתי את בני זמני, איך זה יכול להיות, שגם אנשים עניים יכולים לשחק גולף במועדון שלך? זה פשוט מאוד, ענה בנימין. ההוצאה אות שמוציא שחקן גולף הן כה קטנות, שזה לא יכול להשפיע על התקציב הרגיל של בן אדם. בשביל להיות חבר במועדון, זה לא עולה יותר מ-100 לירות לשנה. אם תחלק את זה לחודשים, אז זה פחות מעשר לירות לחודש ואם תחלק את זה לשבועות, זה יוצא עוד יותר זול.

ואלה כל ההוצאות? שאלתי. כמעט הכל. יש עוד הוצאות שוטפות קטנות. כל יום של מישחק עולה לירה אחת ואם רוצים גם לשכור עגלה לנשיאת המהבטים, מוסיפים עוד חצי לירה. אם למישהו אין כוח לשאת את המהבטים בעצמו, הוא יכול לשכור ילד שקוראים לו בלשון הגולף פאם קאד, בשכר של שתיים וחצי לירות לכל שמונה עשרה מסלולים או לירה ורבע לתשעה מסלולים. אלה כבר הוצאות קטנות שלא נחשבות. כמובן שגם צריך לקנות מהבטי גולף למישחק. סידרה שלמה מונה, ארבע עשרה מהבטים. אם מחפשים סידרה טובה וחדשה לגמרי, זה עולה בסביבות חמש מאות לירה, אבל אפשר לקנות גם סידרה משומשת שלא עולה יותר ממאה וחמישים. זו לא הוצאה גדולה, כי הרי לא קונים מהבטי גולף כל יום, ואם תקחו את החמש מאות לירה ותחלקו אותם לכל ימי החיים — אז כמה יצא לכם לכל יום? אפס.

אף-על-פי שההוצאות הכספיות הכרוכות במישחק הגולף קטנות מאוד, ביחוד אם מחלקים את ההוצאות, החד-פעמיות והשוטפות, לחודשים, לשבועות ולימים, עדיין מוריד תר לבן אדם לשאול את עצמו מה עליו לעשות תמורת הכסף. על זה אני יכול לענות לכם בעצמי ובלי להזדקק לציטאטות מפיו של הרשל בנימין.

כל מי שנרשם והתקבל למועדון הגולף בקיסריה, שהנשיא שלו הוא הבארון רוטשילד (וזה לבדו כבר ששה את כל הכסף), צריך לבסוע לשם במכונית הפרטית שלי בכל פעם שהוא מרגיש שהוא עצמו או שיש לו דאגות אחרות. שם, במועדון, עומד לרשותו תא פרטי, מקלחת זכאי, הוא מתרחץ והולך לשחק גולף. שוכר קאד? קטן בן עשר או אהת עשרה, ממעברת קיסריה, שיא אחריו את שק המהבטים, ויורד במדרגות אל מישטח הדשא הראשון שקוראים לו טי. על הטי, הוא מניח כדור גומי על סיכת עץ שגם היא נקראת טי ואת הכדור הזה צריך להעיק בצורת מחבט לתוך המחצית. המ חוספס הוא כר דשא גדול המלא מלכודות חול, שיחים ועצים ולפעמים אפילו פלגי מים, ובקצהו הרחוק יש ככר שעליה צומח דשא עדין, קוראים לה בשם — הירוק. באמצע הירוק יש חור שקוראים לו הספל, שקוטרו אחד עשרה ורבע סנטימטר ולתוך הספל הזה צריך להכניס את הכדור, במספר חבטות קטן ככל האפשר.

תתפלאו כמה שזה פשוט. כל מה שצריך לעשות זה להכניס את הכדור לתוך הספל שבמרכז הירוק במספר הכי קטן של חבטות. זה כל כך פשוט! אפילו אנשים עניים מאוד יכולים לעשות את זה. הצרה מתחילה רק אחר כך. כי אחרי שגומרים להכניס את הכדור לתוך הספל, צריך לעבור למסלול אחר ולהתחיל הכל מהתחלה. שמונה עשרה

ממרפסת מועדון הגולף, מסתכלים בשחקן העומד ב"טי" וחובט בכדור ולידו ה"קאד"

הם; ויש כאלה שבכלל לא אוהבים לשחק גולף, אבל מכיון שבמועדון גולף לא עושים שום דבר אחר, מלבד לשחק גולף, גם הם משחקים גולף.

להיות חבר במועדון הגולף של הרוטשילדים בקיסריה זו לא רק חובה, כפי ש אפשר להבין, אלא גם זכות; ואת הזכות הזו אין רוכשים בקלות. אדם שרוצה להחבר למועדון לא מספיק לו שהוא עני או אביון. עליו לרכוש גם שני ממליצים טובים ולהיות בעל נימוסים נאים. איך להשיג או שני הדברים האלה? זה פשוט מאוד: בוחרים שנים מבין 300 חברי המועדון ומבחרים מהם המלצה. אם השנים מסכימים, נשאר רק ענין הנימוסים.

כיוון שאני מספיק אביון כדי להיות שותף קן גולף, ביקשתי מהרשל בנימין שיתן לי שני ממליצים. אך המזכיר סירב, באמרו, שהשני של כל חבר זה רכושו הפרטי של החבר ואין המזכיר יכול למסור אותו לאחר בל קבלת רשות. באמרו זאת, אילץ אותי למצוא את חברי המועדון בדרך של גישוש סומא בארובה.

התחלתי לשאול את ידידי אם ידוע להם מישהו שעלול להיות חבר במועדון הגולף אמר לי אולי תבור, שאולי זה יכול להיות הסופר משה שמיר.

למה דחוקא משה שמיר? שאלתי אותו. מפני שמשחק שמיר משחק טניס, ואם הוא משחק טניס, מדוע שלא ישחק גם גולף?

הרמתי את שופרת הטלפון וסילפנתי למשה שמיר.

לא דובים ולא יער, ענה הסופר. ה' מפורסם בקול תרעומת. מאין קיבלת אינפורמציה מסולפת כזו?

היות ועדיין אין לי ממליצים, אני מנצל את הזמן הפנוי העומד לרשותי כדי להתאמן בנימוסים נאים.

ואולי אפילו שם של משוגע, ולא יקבל יותר אפילו יום עבודה אחד בקטיף הכותנה. כדי למנוע ממזכירי לישיבה לתתוב את חוטמם בעסקים לא-לחם, נרשם מועדון ה' גולף בקיסריה כמועדון פרטי, לשלא-חברים אסור להכנס. בשער עומד שג, שבדק אצל כל אחד את התעודות; ולגבי המסדת ננים קבעו תקנה שמי שאינו חבר המועדון ובכל זאת רוצה לשחק, משלם עשר לירות ליום — סכום ששום מזכיר לישיבת עבודה אינו יכול לעמוד בו.

ההנאה שבני אדם מקבלים ממישחק ה' גולף היא שונה בכל מקרה ומקרה. יש אנשים שמשחקים גולף מפני שבחרו אותם לנשיאות ארצות-הברית; ויש כאלה שמשחקים גולף מפני שהרופא ציוה עליהם לרוץ מספר קילומטרים אחרי שבולעים גלולה; ויש אחרים שהדבר מרגיע את העצבים של

פעם צריך ללכת אל הטי, לתקוע טי באדמה לשים עליו את הכדור, לחבט, להחליף את המחבט, לרוץ אל הכדור ולחבט בו עוד פעם, להחליף את המחבט ולחבט שוב עד שהכדור מגיע אל הירוק ובירוק — לחביט בו במחבט מיוחד, שקוראים לו הטיח עד שהכדור נופל לתוך הספל.

החזרה הזו, עליה צריכים לחזור שמונה עשרה פעם, היא המקום בו קבור הכלב; כי לשחק גולף על מסלול אחד יכול כל אחד; אבל לחבט כדור בשמונה-עשרה מסלולים, בדרך שאורכה שבעה קילומטרים — דבר זה יכולים להרשות לעצמם רק העשירים. כי לאדם עני אין זמן לשטויות כאלה. אדם עני צריך לחפש פרנסה. אוי לו ואביון לו לפועל-דחק, למשל, שמזכיר הלישכה יראה אותו מתרוצץ עם מחבט על פני שמונה-עשרה מסלולים. שם רע יצא לו

כרטיס חבר
הדני לאשר-ש
מס' 123
תגובת רה יעלאל זקק 8
חל-אליה
הנו חבר
מועדון גולף קיסריה ישראל
ברוך אדמונד דה רוטשילד
נשיא

כרטיסו החבר של העשירים והאביונים, התומים עלידי רוטשילד.